

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **M. M.**, nar. X, IČ: X
místem podnikání X
zastoupený Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou
se sídlem Veleslavínova 7, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. MF-3978/2019/1603-3/2114,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2019, č. j.

MHMP 39537/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným z porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. o cenách, ve znění platném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o cenách“), spočívajícím v tom, že dne 25. listopadu 2015 v pozici řidiče taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Audi, SPZ X na trase V Kolkovně x Široká (restaurace Kolkovna), Praha 1 - Ctiradova 16, Praha 1, (vzdálenost 6 km) částku 890 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále „Nařízení“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 240,40 Kč, u to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min 6 Kč, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč.

2. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.
3. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 25. 11. 2015 v čase od 20:45 do 21:03 hodin byla poskytnuta přeprava formou taxislužby jednomu pracovníku Magistrátu hlavního města Prahy (dále „cestující“). Cestující téhož dne podrobnosti z jízdy sepsal do oznámení o poskytnuté přepravě (dále „oznámení o poskytnuté přepravě“), v nichž mj. uvedl, že v průběhu přepravy byl ve vozidle zapnutý taxametr, na němž se na konci jízdy zobrazila částka 890 Kč, kterou řidič požadoval a která mu byla zaplacená pouze zčásti, ve výši 500 Kč, s tím, že pro zbytek peněz si musí cestující dojet. Poté, co cestující odešel pro zbytek peněz, dorazila na místo hlídka Policie ČR a kontrolní pracovník správního orgánu I. stupně Ing. F., kterým byla v 21:19 hod. zahájena kontrola, o níž kontrolní pracovník později dne 22. 12. 2015 sepsal dva protokoly, a to jednak protokol č. C/20151125/2/Fk týkající se porušení cenových předpisů (dále jen „protokol o kontrole“), a jednak protokol č. T/20151125/2/Fk týkající se porušení povinností dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Z kontroly mj. vyplynulo, že skutečná ujetá vzdálenost činila cca 6 km (dle taxamtru 6,3 km), skutečná doba jízdy cca 18 min (dle taxamtru 20 min) a skutečná doba čekání cca 4 min (dle taxamtru -- min). Na taxamtru bylo zobrazeno jízdné ve výši 890 Kč, které řidič po cestujícím požadoval zaplatit, cestující zaplatil i se spropitným pouze 500 Kč, s tím, že dojde pro zbytek do hotelu. Na vytištěné stvrzence ovšem činilo jízdné 89 Kč a celková cena 489 Kč. Příplatek 400 Kč řidič nedokázal na místě vysvětlit, uvedl, že nejspíš došlo k omylu při zmáčknutí tlačítka. Řidič na místě trval na tom, že účtoval pouze 89 Kč dle taxamtru, a to i poté, co mu bylo sděleno, že cestující byl pracovník MHMP. Přesto však kontrolnímu orgánu vrátil 411 Kč a nechal si pouze jízdné 89 Kč. Proti protokolu o kontrole podal žalobce dne 6. 1. 2016 námitky, ve kterých zejména popřel, že by za jízdu požadoval zaplatit částku 890 Kč, uvedl, že za jízdu účtoval částku 489 Kč s tím, že částka jízdného činila 89 Kč a částka příplatku za užití cizího jazyka částku 400 Kč. Tuto částku, která souhlasí se stvrzenkou, také požadoval zaplatit. Dle vyjádření žalobce cestující stvrzenku nepožadoval, zaplatil 500 Kč a odešel z vozidla se slovy, že se ještě vrátí a pojedje zpět. Poté přijela hlídka PČR. Součástí spisu je kopie stvrzenky č. 001890, s údaji: M. M., IČ: X a s cenou za jízdné ve výši 89 Kč a dále s celkovou cenou 489 Kč.
4. Přípisem ze dne 26. 1. 2016 byly námitky vyřízeny tak, že byly zamítnuty. K výše citované námitce ohledně výše účtované ceny prvoinstanční správní orgán uvedl, že účtování příplatku za užití cizího jazyka není přípustné, když Nařízení stanoví, že jízdné

se skládá pouze z ceny za jednorázovou sazbu, z ceny za čekání a z ceny za jízdné. Současně zpochybnil vysvětlení příplatku podaného žalobcem s tím, že přivolané hlídce PČR a kontrolnímu orgánu na místě samém uvedl verzi jinou – „že asi něco omylem zmáčknul“.

5. Dopisem ze dne 31. 5. 2016, č. j. MHMP 965677/2016, správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že je s ním zahájeno správní řízení ve věci porušení cenových předpisů. V rámci správního řízení správní orgán I. stupně provedl výslech svědka – cestujícího. Svědek při výslechu potvrdil skutečnosti uváděné v oznámení o poskytnuté přepravě, doplnil, že s řidičem komunikoval v anglickém jazyce. Při svém výslechu cestující popřel, že by po žalobci žádal zpětnou přepravu a jednoznačně potvrdil, že po něm žalobce žádal zaplatit částku ve výši 890 Kč, která se objevila na taxamtru. Ke stvrzení svědek uvedl, že ji po žalobci nechtěl, protože ji nepotřeboval, při jízdě vystupoval jako běžný cestující nikoli jako přizvaná osoba dle definice v zákoně č. 255/2012 Sb., o kontrole, v rozhodném znění (dále „kontrolní řád“). Ačkoli byl žalobce k účasti na výslechu pozván, bez omluvy se nedostavil, a proto byl výslech proveden v jeho nepřítomnosti. Před započítáním výslechu byl svědek poučen podle § 55 a § 21 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále „správní řád“).
6. V předmětném správním řízení následně správní orgán I. stupně žalobce informoval o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a poté vydal dne 7. 12. 2016 rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 2170938/2015 ODA-TAX, č. j. MHMP 2167230/2016 (dále jen „rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016“), kterým uložil žalobci za výše popsané jednání pokutu ve výši 80 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, kterému žalovaný vyhověl rozhodnutím ze dne 27. 9. 2018, č. j. MF-4308/2017/1603-3/2016 (dále jen „zrušující rozhodnutí“), kterým rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016 zrušil. V odůvodnění správnímu orgánu I. stupně vytkl, že žalobce nevyzval k doložení jeho osobních a majetkových poměrů a vyzval jej v tomto rozsahu dokazování doplnit. Současně ještě vyzval k doplnění dokladů týkajících se vozidla a osoby řidiče, jakož i zohlednění uplatněných odvolacích námitek žalobce.
7. V dalším pokračování řízení správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál o výpis z živnostenského rejstříku a žalobce vyzval k doložení jeho osobních a majetkových poměrů. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž rozhodl, jak uvedeno shora. V tomto rozhodnutí se správní orgán I. stupně vyjádřil i ke všem otázkám namítaným žalobcem v odvolání proti rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016. K otázce výše a přiměřenosti uložené pokuty zdůraznil, že žalobce ani po obdržení výzvy k doložení svých osobních a majetkových poměrů tyto nedoložil. Při úvaze o výši uložené pokuty proto prvoinstanční správní orgán přihlédl především k významnému překročení přípustné maximální ceny, která byla v daném případě překročena o více než 100%, a dále k vědomému jednání žalobce, když v řízení bylo prokázáno, že žalobce účtoval jízdné 890 Kč, v rozporu s jízdným zaznamenaným do paměťové jednotky taxamtru 489 Kč a správnou cenou, kterou měl za vykonanou přepravu účtovat, a která dosahovala částky 240,40 Kč. Společenskou nebezpečnost jednání prvoinstanční správní orgán hodnotil jako vysoce závažnou, neboť vedle poškozených cestujících jsou poškozováni i ostatní provozovatelé taxislužby, kteří respektují právní předpisy a znehodnocena je rovněž dobrá pověst hlavního města Prahy, neboť poškození jsou často zahraniční turisté, což přináší negativní publicitu v zahraničních médiích. K zásahu uložené pokuty do osobní a majetkové sféry žalobce prvoinstanční správní orgán uvedl,

že uložená pokuta nedosahuje ani čtyřnásobku průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soud (dále „NSS“) ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, dále uvedl, že nepovažuje za důvodné přihlížet k majetkovým poměrům žalobce, neboť uloženou pokutu nepovažuje za likvidační. Samotná pokuta byla stanovena v jedné dvanáctině zákonem stanovené maximální sazby.

8. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval skutkový průběh děje a vypořádal se s námitkami uvedenými v odvolání. Zdůraznil, že podstatnou okolností pro rozhodnutí o vině bylo zjištění, jaká cena byla žalobcem za uskutečněnou přepravu požadována, nikoli to, jaká částka byla uvedena na taxamtru, přičemž v tomto rozsahu odkázal na rozsudky NSS ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016-22 a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39. K námitkám procesního charakteru uvedl, že samotná jízda nebyla kontrolním úkonem, ohledně důkazní síly svědecké výpovědi cestujícího odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS. Zdůraznil, že prvoinstanční správní orgán se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami vznesenými v rámci správního řízení a s jejich vypořádáním provedeným prvoinstančním správním orgánem se buď ztotožnil či vypořádání změnil. Pokud vypořádání jednotlivých námitek částečně změnil, stalo se tak bez vlivu na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí, které v plném rozsahu potvrdil.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou, v jejímž **prvém žalobním bodě** správním orgánům vytknul, že postupovaly v rozporu se zásadami správního řízení, nevypořádaly se se všemi námitkami a dostatečně nezjistily skutkový stav věci ve smyslu § 3 zákona správního řádu. Žalobce setrval na tom, že se dne 25. 11. 2015 v době po 20:00 hod nedopustil vytýkaného správního deliktu, když po cestujícím, kterého vezl, požadoval částku 489 Kč, která byla zaznamenána do taxamtru ve vozidle taxi. Opak nebyl v řízení prokázán. Tato částka se skládá z jízdného ve výši 89 Kč a příplatku za užití cizího jazyka ve výši 400 Kč (tento příplatek má uveden na cenové informaci, která by měla být součástí správního spisu). Úctovaná částka je tak v souladu s Nařízením, opak nebyl v řízení prokázán.
10. Závěr žalovaného, že okolností podstatnou pro posouzení věci bylo zjištění, jakou částku žalobce po cestujícím požadoval, přičemž je bezpředmětné, zda žalobce vydal stvrzenku a zda bylo manipulováno s taxametrem, žalobce považuje za rozporný se zásadami správního řádu a s právem na spravedlivý proces.
11. Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s existencí záznamu o přepravě, který je výstupem z taxamtru, který má ověřený a zaplombovaný, a opírají svá rozhodnutí výhradně o výpověď svědka, svého zaměstnance. Správní orgány rovněž pochybily, pokud svá tvrzení ohledně existence zásahu či nesprávného fungování taxamtru učinily pouze na základě domněnek a nevycházely z objektivního podkladu, např. znaleckého zkoumání. V rámci správního řízení nebyla prokázána domněnka správních orgánů, že by na taxamtru žalobce byla „zakryta“ desetinná čárka, nebyla provedena prohlídka vozidla žalobce, taxametr nebyl podroben znaleckému zkoumání. Takový postup je v rozporu se správním řádem, s právem na spravedlivý proces. V souvislosti s hodnocením taxamtru žalobce poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015-60 a ze dne 31. 7. 2018, č. j. 4 A 49/2015-63.

12. Žalobce namítá, že se správní orgány řádně nevypořádaly s jeho odvolacími námitkami, když žalovaný se ve zrušujícím usnesení vyjádřil toliko k námitce, že v průběhu řízení před orgánem I. stupně nebyl vyzván k doložení osobních a majetkových poměrů, k ostatním odvolacím námitkám žalobce se nevyjádřil. Žalobce má rovněž za to, že ani správní orgán I. stupně se v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně a správně nevypořádal s pokynem odvolacího orgánu ve zrušujícím usnesení.
13. Žalobce v **druhém žalobním bodě** namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkou ohledně použití cizího jazyka cestujícím jako zaměstnancem MHMP, který měl vystupovat v roli běžného cestujícího. Takto ovšem bylo možno postupovat až po přijetí novely zákona o silniční dopravě účinné od 4. 10. 2017, na základě které bylo do zákona o silniční dopravě doplněno v ust. § 34 odst. 7 oprávnění při *kontrolní přepravě prováděné v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě používat cizí jazyk*. *Vzhledem k tomu, že kontrola byla v posuzované věci provedena 25. 11. 2015, je stížena nezákonností.*
14. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítl nepřiměřenou výši smluvní pokuty. Z odůvodnění není zřejmý konkrétní mechanismus stanovení výše pokuty, žalobce majetkové a osobní poměry nedoložil a pokuta ve výši 80 000 Kč tedy byla uložena nahodile a je projevem libovůle správních orgánů. Žalobce také poukázal na to, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě, a to taxislužbu provozuje od roku 1992. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný při rozhodování o výši sankce nezohlednil délku správního řízení, když kontrola proběhla dne 25. 11. 2015 a první rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 7. 12. 2016 a žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 27. 3. 2019.
15. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, popř. změnil výši ukládané sankce.

III. Vyjádření žalovaného

16. K námitkám týkajícím se **prvního žalobního bodu** žalovaný zopakoval, že má na základě provedené svědecké výpovědi ve spojení s oznámením o poskytnuté přepravě za prokázané, že žalobce požadoval po skončení jízdy zaplacení částky ve výši 890 Kč, přičemž mu bylo zaplaceno 500 Kč, a to pouze z toho důvodu, že figurant v roli cestujícího tolik peněz u sebe ve vozidle neměl. V souvislosti s hodnocením svědecké výpovědi cestujícího odkázal na rozsudky NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81 a ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017-47. Porušení cenových předpisů bylo dostatečně prokázáno, ohledně argumentace ve věci možnosti účtování příplatků odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Účelovému jednání žalobce nasvědčuje i jeho argumentace údajnou slevou. Argumentaci žalobce, že cenová informace o příplatku za užití cizího jazyka nemusí být uvedena v cizím jazyce, žalovaný považuje za absurdní. Z výsledku cestujícího navíc vyplynulo, že žalobce cestujícího o příplatku nijak neinformoval. Jiné odůvodnění, proč příplatek účtoval, žalobce v průběhu správního řízení neuvedl.
17. K posuzování funkčnosti taxamtru žalovaný uvedl, že tato otázka není pro posouzení věci relevantní. Zopakoval, že v případě porušení cenových předpisů je podstatné, kolik dopravce požadoval a kolik mu bylo zaplaceno, což má žalovaný za svědecky doložené (k tomu odkázal na rozsáhlou judikaturu - např. rozsudky NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 5 Af 46/2014-51, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, ze dne 15. 6. 2016, č. j. 5 As

- 305/2016-22, ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018-47, usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2017, č. j. II. ÚS 4146/2016, či rozsudek městského soudu ze dne 19. 6. 2019, č. j. 14 Af 20/2017-51). K odkazu žalobce na rozsudek městského soudu ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015-60 uvedl, že proti němu byla podána kasační stížnost. Rozsudkem městského soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 4 A 49/2015-63, pak byla věc vrácena správnímu orgánu z důvodu, že svědecký výslech byl proveden v rozporu se správním řádem. Žalovaný zopakoval, že v řízení bylo prokázáno, že na taxamtru nesvítla desetinná čárka.
18. Žalovaný má za to, že správní orgány se s pokyny žalovaného ve zrušujícím rozhodnutí vypořádaly dostatečně. Vadu spočívající v absenci výzvy k doložení osobních a majetkových poměrů prvoinstanční správní orgán odstranil, ohledně preventivních doporučení dospěl k závěru, že skutkový stav je dostatečně prokázán, identifikace vozidla i jeho provozovatele je dostatečná již z listin shromážděných ve správním spise, tato skutečnost, stejně jako samotné provedení jízdy a skutečnosti, že cestujícím byl figurant K., nebyla žalobcem ani sporována.
19. K námitce v rámci **druhého žalobního bodu** žalovaný zopakoval, že samotná přeprava nebyla úkonem ve správním řízení, v tu dobu ani neprobíhala kontrola ve smyslu kontrolního řádu. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS z 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81.
20. K námitkám **třetího žalobního bodu** žalovaný předeslal, že má za to, že výše pokuty je dostatečně odůvodněna. Žalobce i přes výzvu nedoložil své osobní a majetkové poměry. V posuzované věci bylo nutné zohlednit zejména výši předražení, které je i v porovnání s jinými případy velmi vysoké.

IV. Posouzení žaloby

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (pro posouzení věci soud mohl vyjít jen z obsahu správního spisu), rozhodl o věci samé bez jednání. Pokud se přitom týče důkazních návrhů žalobce, jednalo se toliko o rozhodnutí správních soudů dostupná z www.nssoud.cz, jimiž se nedokazuje.
23. Městský soud na úvod poznamenává, že otázkami vznesenými v nyní podané žalobě se zabýval již opakovaně v mnoha svých rozsudcích (namátkou např. rozsudky ze dne 15. 6. 2016, č. j. 5 Af 46/2014-51, ze dne 19. 12. 2022, č. j. 5 Af 4/2019-18, ze dne 21. 12. 2020 či ze dne 19. 6. 2019, č. j. 14 Af 20/2017-51). Soud po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že není důvod se od svých předchozích rozhodnutí odklánět, a z tohoto důvodu částečně, s přihlédnutím ke specifickým nyní projednávané věci, přejal závěry ze svých předcházejících rozhodnutí, na které bude pro úplnost odkazovat.
24. S ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, městský soud *ex officio* provedl posouzení příznivosti nové právní úpravy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 -

- 46, podle kterého „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“). Žalobce se dopustil spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Městský soud porovnal právní úpravu správního trestání účinnou před 1. 7. 2017 (tj. účinnou v době spáchání správního deliktu) s novou právní úpravou správního trestání dle odpovědnosti za přestupky prizmatem, zda je pozdější právní úprava pro žalobce příznivější (§ 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Zdejší soud shledal, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Co se týče sankcionování správních deliktů fyzických osob podnikajících (nyní podle citovaného ustanovení přestupků), pro žalobce se v tomto ohledu ničeho nezměnilo. Nedošlo ke změně v tom smyslu, že by správní potrestání žalobce mohlo být pro něj nově příznivější, ať už v otázce vymezené skutkové podstaty správních deliktů, resp. přestupků, nebo i v otázce maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud stejně jako žalovaný (srov. str. 14 napadeného rozhodnutí) ke změně právní úpravy nepřihlédl.
25. Podstatou projednávané věci je především posouzení námitky týkající se nedostatečného a rozporného zjištění skutkového stavu věci a s tím spojeného posouzení významu svědeckých výpovědí cestujících.
26. V této souvislosti soud nejprve připomíná, že podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách platí, že „(p)rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.“ V souvislosti s vypořádáním námitky, že „závěr žalovaného o tom, že v dané věci je rozhodující zjištění, jakou částku žalobce po cestující skutečně požadoval a je zcela bezpředmětné, zda žalobce vydal stvrzenku a zda bylo manipulováno s taxametrem, je v rozporu se správním řádem a s právem na spravedlivý proces“, dále soud předesílá, že k otázce překročení úředně stanovené maximální ceny při provozu taxislužby se již mnohokrát vyjadřoval též Nejvyšší správní soud. Ten přitom opakovaně dospěl k závěru, že z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je pak klíčová svědecká výpověď cestujících, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na dokladu lišit (obdobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40, ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017 - 41, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, či ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018 - 47).
27. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, odst. [28], Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že v průběhu řízení vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxametru, neboť dle tvrzení cestujících zaměstnankyň (v oznámeních o provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 680 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) a obsahu protokolů šlo o 69 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována (a uhrazena). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit

jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003 - 44).“ (podtržení přidáno)

28. Tento závěr Nejvyššího správního soudu pak byl opakovaně judikaturou aprobován (ústavní stížnost podaná proti tomuto rozsudku byla usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2017, č. j. II. ÚS 4146/2016, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost), a soud tedy nespatřuje důvod, proč se od něj odchylovat.
29. Pokud jde o hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi, soud se v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů upravenou v § 50 odst. 4 správního řádu zaměřil na otázku, zda správní orgány náležitě odůvodnily, proč provedené důkazy považují za věrohodné či nikoli, a zda se při hodnocení těchto důkazů pohybovaly v zákonem stanoveným mezích. Z ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu vyplývá, že správní orgán zásadně hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
30. Povahou důkazních prostředků při rozhodování o uložení sankcí za porušení cenových předpisů v oblasti taxislužby se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, a ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017-47). V rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, konstatoval, že *„Vzhledem k výše uvedenému je pak nedůvodná stěžovatelova námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi zmíněných svědkyň, a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědeckví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby.“* (podtržení přidáno)
31. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která podle ustálené judikatury tvoří jeden celek, je dle soudu zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný postupovali v souladu s touto zásadou, když ve svých rozhodnutích uvedli, že při výpovědi svědka, který byl zároveň cestujícím – figurantem, hodnotili nejen obsah jeho výpovědi, ale též způsob, jakým svědek sděloval zjišťované skutečnosti a jeho chování při výpovědi. Svědek se neodchýlil od hodnocení skutečností, které uvedl kontrolní orgán do protokolu o kontrole. Správní orgány též řádně zdůvodnily, proč se při hodnocení rozporu mezi svědeckou výpovědí tohoto svědka a tvrzeními žalobce jako řidiče, přiklonily k verzi podávané svědkem. Bylo tomu tak proto, že svědek byl před svou výpovědí řádně poučen o následcích spojených s podáním křivé výpovědi v podobě nebezpečí stíhání za přestupek, v průběhu řízení nebyly prokázány žádné okolnosti svědčící o vztahu mezi žalobcem a svědkem, které by mohly vzbuzovat pochybnosti o nezaujatém přístupu svědka vůči osobě žalobce a nebylo lze jakkoli dovozovat ani případné účelové jednání svědka s cílem žalobce záměrně poškodit. Ze zajištěných důkazů naopak vyplývalo, že kontakt mezi žalobcem a svědkem byl čistě náhodný. Zjištění učiněná ze svědecké

výpovědi pak korespondují i s listinnými důkazy založenými ve správním spise. Jediný existující rozpor je tak ve výpovědi svědka a vyjádření žalobce, který je na rozdíl od svědka osobou zainteresovanou na výsledku řízení. Při výslechu byl svědek výslovně dotázán, aby se vyjádřil k odlišné verzi průběhu skutkového děje tvrzené žalobcem, přesto svědek setrval na svých závěrech. Žalobce, ač tak mohl učinit, neboť byl k výslechu řádně předvolán, se výslechu bez omluvy nezúčastnil.

32. Vycházejí z obecných judikatorních závěrů tak soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud své závěry o výši účtovaného jízdného opřely o svědeckou výpověď jednoho cestujícího-figuranta, protokol o kontrole, pořízenou fotodokumentaci, oznámení o poskytnuté přepravě, jakož i výpisy z veřejných rejstříků. Svědek pak ve své výpovědi ze dne 8. 7. 2016 shodně a zcela konzistentně s oznámením o poskytnuté přepravě vypověděl, že předmětnou přepravu na trase V Kolkovně x Široká (restaurace Kolkovna), Praha 1 - Ctiradova 16, Praha 1 opravdu uskutečnil, a to vozidlem Audi. Stejně tak jednoznačně vypověděl, že taxametr ve vozidle byl zapnutý a ukazoval částku 890 Kč, kterou po něm řidič požadoval zaplatit. Rovněž uvedl, že zpětnou přepravu nikdy nepožadoval ani o ní nebyla vedena konverzace, částku 500 Kč předal řidiči přímo do ruky. Stvrzenku z tiskárny taxametru nepožadoval, protože ji pro svou potřebu nepotřeboval, osobu žalobce blíže nezná, v jízdě nevystupoval jako „přizvaná osoba“ ale jako běžný cestující. Soud poukazuje na to, že svědecká výpověď odpovídá i tomu, jak svědek průběh přepravy popisoval bezprostředně po jejím uskutečnění do oznámení o poskytnutí přepravy a jak byl tento průběh zaznamenán v protokolu o kontrole. Ve své výpovědi svědek výslovně potvrdil, že údaje uvedené v oznámeních o poskytnuté přepravě, sám vyplnil a že odpovídají skutečnosti. Soud podotýká, že z pohledu výše předestřených informací nevykazuje jeho výpověď žádné vzájemné rozpory.
33. Pro úplnost pak soud k tomuto žalobnímu bodu dodává, že zejména co do hodnocení důkazů je každý jednotlivý případ jedinečný a nelze tak vyloučit, že v případech žalobcem odkazovaných rozsudcích (rozsudkem městského soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 4 A 49/2015-63 ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015-60), byla skutková situace odlišná. Oběma odkazovanými rozsudky byla správní rozhodnutí zrušena pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, když v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 4 A 49/2015 nebyly správním orgánem řádným způsobem provedeny svědecké výpovědi cestujících (žalobce nemohl klást dotazy) a v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 3 Af 5/2015 správní orgány nedostatečně vypořádaly námitky žalobce a nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť izolovaně vycházely jen z tvrzení svědků. V dané věci však soud takováto pochybení ve správním řízení ani v žalobou napadených rozhodnutích nezjistil, proto žalobcem odkazovaná rozhodnutí senátů 3 Af a 4 A nejsou v dané věci příléhavými a soud z nich v dané věci nevycházel.
34. Na základě uvedeného soud uzavírá, že shodně se správními orgány má soud za dostatečně prokazané, že žalobce po cestujícím požadoval zaplacení částky 890 Kč, a nikoli 489 Kč, jak tvrdí žalobce. Cestující mu pro nedostatek hotovosti zaplatil na místě pouze 500 Kč.
35. Správní orgány pak správně dospěly i k závěru, že i žalobcem tvrzená částka 489 Kč představuje překročení maximálních částek povolených zákonem o cenách ve spojení s Nařízením.
36. Je tomu tak proto, že Nařízení, které upravuje maximální sazbu pro výkon taxislužby na území hl. m. Prahy v § 2 stanoví, že jízdné skládá ze tří položek: jednorázová sazby 40

Kč/jízda, čekání 6 Kč/min a 28 Kč/km jízdy na území hl. m. Prahy, přičemž podle § 3 odst. 2 jednorázová sazba zahrnuje: úhradu za pronajmutí vozidla, za pomoc při nástupu a výstupu zákazníka, za uložení a vyložení zavazadel, za vystavení dokladu o zaplacení jízdného a za podání informací, týkající se například trasy jízdy. Účtování příplatku za poskytnutí taxislužby nad rámec tohoto nařízení (např. příplatek za použití cizího jazyka), s výjimkou případů taxislužby poskytované na základě smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tak příslušná legislativa neumožňuje.

37. S ohledem na upravené sazby, délku trasy a dobu trvání jízdy je pak zřejmé, že i částka 489 Kč maximální cenovou hranici překračuje. Krom toho, soud souhlasí se závěry správních orgánů, že tvrzení o účtovaném příplatku se jeví nevěrohodným již proto, že je v rozporu s údaji uvedenými v ceníku služeb žalobce (přičemž soudu je z řízení vedeného pod sp. zn. 5 Af 14/2019, které se týkalo stejného žalobce, známo, že tento ceník je v rozporu se zákonem o cenách) i se svědeckou výpovědí cestujícího.
38. Otázka, jaké údaje byly uvedeny na záznamu o přepravě (stvrzence), není pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt rozhodná. Názor zastávaný Nejvyšší správním soudem v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, je aprobován i novějšími rozhodnutími tohoto soudu; např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8 As 381/2018 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, zda byl taxametr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval či jak byl nastaven, ale jakou výši (finanční částku) jízdného řidič po cestujících požadoval, případně jakou částku (kolik) mu bylo skutečně zaplaceno. Jestliže tedy v nyní projednávané věci svědecká výpověď ve spojení s oznámeními o poskytnutí přepravy a protokolem o kontrole jednoznačně prokazují, že žalobce po cestujícím původně požadoval částku 890 Kč, je podle soudu dále bez významu zjišťovat, zda bylo možné s taxametrem žalobce manipulovat a v tomto ohledu případně provádět znalecké zkoumání. Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou v případě rozdílných tvrzení poskytnout pouze svědecké výpovědi. Přesně v tomto duchu se také s touto námitkou ve svých rozhodnutích vypořádaly správní orgány, s jejichž závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje.
39. Soud tak shrnuje, že znalecký posudek nebylo s ohledem na výše uvedené právní posouzení věci zapotřebí provést, když stav (vady) tachometru nejsou v dané věci pro rozhodnutí významné. Správní orgány vycházely při zjišťování skutkového stavu zejména ze svědeckého výsledku cestujícího, který s ohledem na veškeré v řízení shromážděné podklady posoudily jako věrohodný a naopak námitku (odvolací) žalobce o zakrytí či manipulaci desetinné čárky na taxametru správně vyhodnotily jako zcela irelevantní, taktéž s ohledem na shora uvedené právní posouzení věci - viz vypořádání této námitky na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje. Prvostupňový správní orgán na straně 7, bod Ad 5) prvoinstančního rozhodnutí úvahou o možné „nepřítomnosti“ desetinné čárky na údajích o ceně za přepravu vysvětloval rozpor mezi částkou jízdného ve výši 89 Kč dle stvrzenky taxametru a částkou 890 Kč, kterou na taxametru viděl cestující. Jednalo se tak o pouhý myšlenkový pochod (úvahu) správního orgánu založenou mimo jiné na skutečnosti známé mu z jeho správní činnosti, kdy řidiči k tomuto přistupují v rámci nekalých praktik. Uvedené však nebylo předmětem dokazování v dané věci.
40. Námitku, že se správní orgány řádně nevypořádaly s odvolacími námitkami žalobce, když žalovaný se ve zrušujícím usnesení vyjádřil toliko k námitce, že v průběhu řízení před

orgánem I. stupně nebyl vyzván k doložení osobních a majetkových poměrů, k ostatním odvolacím námitkám žalobce se nevyjádřil a rovněž, že ani správní orgán I. stupně se v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně a správně nevypořádal s pokynem odvolacího orgánu ve zrušujícím usnesení, soud rovněž považuje za nedůvodnou.

41. Správní orgán I. stupně se ve svém prvoinstančním rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem důkladně a pečlivě vypořádal se všemi námitkami vznesenými žalobcem v průběhu správního řízení, protože soud v podrobnostech odkazuje na str. 4 až 21 prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný ve svém zrušujícím rozhodnutí přehledně vytkl vady, pro které rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015 zrušil, přičemž správnímu orgánu I. stupně uložil, aby se v novém řízení vyjádřil k námitkám vzneseným žalobcem v odvolání k tomuto rozhodnutí, což prvoinstanční správní orgán bezesbýtku v prvoinstančním rozhodnutí učinil.
42. Soud tak ze shora vyložených důvodů v tomto směru uzavírá, že správní orgány své závěry podložily dostatečně a ve věci v souladu s § 3 správního řádu řádně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Své úvahy a hodnocení jednotlivých důkazů také v odůvodnění svých rozhodnutí zcela přezkoumatelně rozvedly, přičemž z jejich odůvodnění jsou jednoznačně seznatelné i důvody, pro které považovaly procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou a proč neprovedly navržené důkazy.
43. Soud tedy mohl přistoupit k námitkám soustředěným pod **druhým žalobním bodem**.
44. Soud především předestírá, že cestující nebyl tzv. přizvanou osobou ve smyslu § 6 kontrolního řádu, ale v rámci jízdy vystupoval v roli běžného cestujícího. Z tohoto důvodu se nejednalo o provedení kontrolního úkonu, samotné kontrolní řízení bylo zahájeno až sepisem kontrolního protokolu s kontrolním pracovníkem Mgr. L. F. Soud neshledal důvodnou ani výtku žalobce, že se žalovaný s touto odvolací námitkou nevypořádal a odkazuje na stranu 11 - 12 bod Ad 10) žalobou napadeného rozhodnutí, kde bylo provedeno její řádné vypořádání, na které soud pro stručnost odkazuje.
45. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí spolupracovníci (nejlépe budící dojem cizinců) a nejedná se tedy o výkon kontrolní přepravy v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě, byla aprobována již rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS, ve kterém NSS uvedl, že *„Je proto jasné, že obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci.“*
46. Poukaz žalobce na ust. § 34 odst. 7 doplněného do zákona o silniční dopravě až po přijetí novely účinné od 4. 10. 2017, je tedy v dané věci nepřipadný, když kontrolní jízda nebyla výkonem státního odborného dozoru v taxislužbě.
47. Soud se pak neztotožnil ani s námitkami vznesenými žalobcem pod **třetím žalobním bodem**, jimiž žalobce poukazoval na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmý konkrétní mechanismus stanovení výše pokuty, žalobce majetkové a osobní

poměry nedoložil a pokuta ve výši 80.000 Kč tedy byla uložena nahodile a je projevem libovůle správních orgánů.

48. K těmto námitkám zdejší soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004).
49. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“* Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postihované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26).
50. Aplikoval-li soud tato základní východiska v projednávané věci, musí konstatovat, že správní orgány svým povinnostem dostály – pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, přičemž její výše byla dostatečně zdůvodněna též z pohledu řádné individualizace trestu. Úvahy obou správních orgánů jsou podle názoru soudu dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.

51. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je dle soudu zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný postupovali v souladu s § 17 odst. 2 zákona o cenách a s ohledem na daný skutkový stav vzali v úvahu závažnost a význam protiprávního jednání, rozsah poškození cestujících a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Zejména zdůraznili, že se jednalo o výrazné, více než 100% navýšení přípustné maximální ceny, a zohlednili, že jednání žalobce bylo nesporně vědomé. Dále se zabývali společenskou nebezpečností jednání, již shledali jako vysoce závažnou, neboť vedle poškozených cestujících jsou poškozováni i ostatní provozovatelé taxislužby, kteří respektují právní předpisy; znehodnocena je rovněž dobrá pověst hlavního města Prahy, neboť poškození jsou často zahraniční turisté, což přináší negativní publicitu v zahraničních médiích. Soud tak nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitce, že správní orgány odůvodnily výši pokuty pouze obecným konstatováním a že není patrné, na základě jakého mechanismu k pokutě dospěly. V podrobnostech pak na tomto místě odkazuje na odůvodnění výše uložené sankce správními orgány, zejména na str. 20 a 21 prvoinstančního rozhodnutí.
52. K námitce nepřiměřenosti uložené sankce optikou likvidačního charakteru uložené pokuty soud podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, a rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39). V rozsudku ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, pak uvedené Nejvyšší správní soud zdůraznil i v případě pokuty ukládané za obdobné porušení cenových předpisů jako v nynější věci.
53. Z těchto závěrů dle přesvědčení soudu zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), se zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce, přestože byl prvostupňovým správním orgánem vyzván, ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce skutečně přesvědčen, že pokuta byla uložena v likvidační výši, bylo na něm, aby konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení neuváděl a nutno říci, že v tomto směru ničeho netvrdil a nedokládal ani v žalobě. Za tohoto stavu tak nelze správním orgánům vytýkat, že ke konkrétním osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlídl.
54. Z pohledu soudu se jeví jako zcela případný i odkaz správních orgánů na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, neboť v něm byla posuzována situace ve všech podstatných okolnostech totožná s nyní projednávanou věcí: žalobci, fyzické osobě provozující taxislužbu, byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za

správní delikt související s jeho podnikáním; Nejvyšší správní soud v daném rozsudku shledal, že sankce uložená ve výši 70 000 Kč z obecného hlediska nemůže mít pro dopravce likvidační dopady. Tyto závěry jsou nepochybně obecné platné i v případě žalobce, kterému byla pokuta ve výši 80 000 Kč stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající jedné dvanáctině z možného 1 000 000 Kč). Již z tohoto pohledu nelze tvrdit, že by uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, dle soudu naopak předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Soud v tomto směru také zdůrazňuje, že korektiv zákazu ukládání sankcí v likvidační výši nelze vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností.

55. Soud proto s ohledem na výše uvedené závěry konstatuje, že pokuta ve výši 80 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, přičemž tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence. Zároveň soud neshledal jakékoliv právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována s využitím moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť tato nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Správní orgány podle jeho názoru při určení konkrétní výše sankce nijak nevybočily z mezí vytyčených zákonem, ani správní uvážení nezneužily, a soud neshledal ani žádné jiné nedostatky v jejich rozhodování. Soud s poukazem na výše popsaná judikatorní východiska připomíná, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu výši uložené sankce moderovat výhradně v případě, kdy je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. O takový případ se však podle soudu v nyní posuzované věci nejednalo, když horní hranice zákonné sazby činí 1 000 000 Kč a byla tak uložena ve výši jedné dvanáctiny maximální možné sankce. Sam žalobce ostatně netvrdil žádnou konkrétní okolnost, která by o zjevné nepřiměřenosti výše uložené sankce svědčila.
56. Důvodem pro snížení pokuty nemohla být ani žalobcem tvrzená nepřiměřená délka řízení. Lze přisvědčit tomu, že správní řád v § 71 odst. 3 stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí. Jedná se nicméně o lhůty pořádkové, jejichž nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nedotýká se hmotných práv účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení těchto lhůt *a priori* nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost dané věci.
57. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, dle nichž „*Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezburcuje případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská*

fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“

58. Této argumentaci Nejvyšší správní soud přisvědčil i v novějším rozsudku ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021-56, ve kterém poukázal na dobrovolnost úvahy o případné „kompenzaci“ nepřiměřené délky řízení zmírněním trestu, ledaže by se jednalo o řízení trestní. NSS v citovaném rozhodnutí přímo uvedl, že „Jedná se o prostředek, který lze užít po posouzení všech individuálních okolností a řady kritérií (rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2021, čj. [5 As 374/2020 - 35](#), či ze dne 28. 5. 2021, čj. [1 As 286/2020 - 38](#)).“.
59. V rozsudku ze dne 18. 6. 2021, čj. [5 As 374/2020 - 35](#) Nejvyšší správní soud uvedl, že „Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí.“
60. V posuzované věci bylo řízení před správním orgánem I. stupně zahájeno 7. 6. 2016, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení, a ukončeno dne 7. 12. 2016, kdy bylo vydáno rozhodnutí o uložení pokuty. Proti rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016, které bylo žalobci doručeno dne 12. 12. 2016, se žalobce v zákonné lhůtě odvolal, žalovaný ve věci v druhém stupni rozhodl dne 27. 9. 2018. Spis byl následně předán prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu rozhodnutí dne 25. 10. 2018, nové rozhodnutí ve věci pak bylo vydáno dne 9. 1. 2019. I proti tomuto rozhodnutí se žalobce v zákonné lhůtě odvolal, napadené rozhodnutí pak bylo vydáno žalobcem dne 27. 3. 2019. Na základě uvedeného lze konstatovat, že v první fázi řízení (první řízení před prvoinstančním správním orgánem a zejména první řízení před žalovaným) došlo k dílčímu překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, které představuje vadu správního řízení. Skutečnost, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Z žalobních námitek ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti nečinnosti žalovaného brojil prostředky, které mu zákon dává. Žalobce ani v průběhu tohoto řízení neuvedl, jak konkrétně se neúměrná délka řízení, resp. průtahy, projeví na zákonnosti přijatých správních rozhodnutí. S ohledem na vše zde uvedené, dospěl městský soud k závěru, že ve věci se nejednalo o průtahy takové intenzity či rozsahu, které mohly či měly v přestupkovém řízení ovlivnit výši sankce. Samotná délka správního řízení, bez konkrétní žalobcovy námitky, jak se délka řízení negativně projevila na jeho právech, rovněž nezakládá důvod ke zmírnění uložené výše trestu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. [5 As 374/2020 - 35](#) či ze dne 15. 2. 2023, č. j. 10 As 208/2000-76).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tak městský soud uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž neshledal důvody ani pro moderaci výše uložené sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.04.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.